

Den skjulte historie om vers fyrre – nummer seks

Elleve

Jeff Pippenger

2026-04-02

Idet vi påbegynder studiet af den skjulte historie, vil vi betragte både de indre og de ydre profetilinjer, som nu forstås som værende i overensstemmelse med historien fra endetidens begyndelse i vers fyrre og frem til søndagsloven i vers enogfyrre. Den indre linje i denne profetiske historie er markeret ved Åbenbaringens Bog, kapitel elleve, vers elleve. Den ydre linje er markeret ved Daniels Bog, kapitel elleve, vers elleve. Den ydre linje i Daniel 11 — vers 11 nåede frem i historien i 2014, og den indre linje i Åbenbaringen 11 — vers 11 nåede frem i historien den 31. december 2023. Den ydre linje repræsenterer jorddyrets republikanske horn, og den indre linje repræsenterer jorddyrets protestantiske horn.

Amerikas Forenede Stater

Åbenbaringens Bog identificerer én primær nation som genstand for de sidste dage. Denne nation er jorddyret, som tvinger hele verden til at tilbede det pavelige havdyr. Åbenbaringens Bog identificerer én primær nation, én sammenslutning af ti nationer og én falsk kirke. Nationen er Amerikas Forenede Stater, jorddyret i kapitel tretten; den falske kirke er havdyret i kapitel tretten, og den bibelske sammenslutning af ti onde konger er De Forenede Nationer. Disse tre magter, fremstillet som dragen, dyret og den falske profet i Åbenbaringen seksten, leder verden til Harmagedon.

De identificeres hver især i Daniel kapitel elleve, vers fyrre til femogfyrre, hvor den falske kirke kommer til sin ende mellem havene og det herlige hellige bjerg i vers femogfyrre, hvilket geografisk svarer til Åbenbaringens Harmagedon. Vers fyrre begynder i 1798, da havdyret, det vil sige den falske kirke, fik et dødbringende sår, og afsnittet ender med dette genopstandne havdyr, som er skøgen i Johannes' Åbenbaring sytten, der dør anden gang, således at afsnittet slutter netop dér, hvor det begyndte. Den primære nation i både Johannes' Åbenbaring og Daniels Bog er Amerikas Forenede Stater, jorddyret i Johannes' Åbenbaring kapitel trettens oprørskapitel. Jorddyret er også den falske profet i kapitel seksten i Johannes' Åbenbaring, og i Daniel elleve, vers fyrre, er det vognene, skibene og rytterne.

Halve sandheder er slet ingen sandhed

Den nation, som i de sidste dage er genstand for både Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring, er Amerikas Forenede Stater, og Daniel kapitel elleve begynder med specifikt at identificere denne nations sidste præsident. Denne sandhed er et fastslået bibelsk faktum, som laodikeiske syvendedagsadventister forkaster ved at skjule sig bag en halv sandhed. Den halve sandhed, de skjuler sig bag i dette spørgsmål, er deres enighed om, at det er Amerikas Forenede Stater, som

både er jorddyret i Johannes' Åbenbaring kapitel tretten og også den falske profet i kapitel seksten; alligevel nægter de at se, at Donald Trump er et hovedemne i den bibelske profeti i de sidste dage. Gud forandrer sig aldrig, og da Han handlede med Egypten, var Farao et hovedemne i den profetiske historie; dernæst, med Babylon, nævnes Nebukadnezar og Belsazzar ved navn. Kyros blev nævnt ved navn. Darius blev nævnt ved navn. Bibelen identificerer specifikt den sidste hersker over jorddyret, og det er ikke en tilfældig henvisning. Adventismen ved, hvem Amerikas Forenede Stater er i endetidsprofetien, men kan ikke se, at Gud i ethvert profetisk scenarie tiltaler både nationen og dens leder, og at alle disse tidligere hellige historier illustrerer de sidste dage.

Trump i det sidste syn

Donald Trump er det første emne i Daniels sidste syn, som er klimakset på alle de profetiske syn, ikke blot i Daniels Bog, men i hele Bibelen.

Temaet i den sidste synsvision af den profetiske historie i Guds Ord er Donald Trump. Han er symbolet, der identificerer fodsporene i den ydre endetidsprofeti om den skjulte historie i vers fyrré. Han er også forbindelsen, der identificerer og fastslår den indre linje for de hundrede og fireogfyrré tusind. De hundrede og fireogfyrré tusind er det protestantiske horn på jorddyret i Åbenbaringen tretten, og Donald Trump repræsenterer det republikanske horn på det samme dyr. Dyret er De Forenede Staters forfatning, som repræsenteret ved den forfatningsmæssige republikanske regering oprindeligt skabte en adskillelse mellem de to horn, men til sidst forener hornene til et billede af det pavelige havdyr.

Søster White sætter igen og igen guldbilledet i Daniels tredje kapitel i forbindelse med de sidste dages søndagslov; hvem repræsenterer da Nebukadnezar? Adventismen vil fortælle dig, at det er De Forenede Stater, jordens dyr i Åbenbaringens trettende kapitel, hvilket svarer til at identificere, at det var Babylon, der kastede Shadrak, Meshak og Abednego i ilden. Det var Nebukadnezar, som Bibelen identificerer som den, der bar ansvaret ved søndagsloven; hvem er da Nebukadnezar, hvis det ikke er den præsident, som regerer, når den snart kommende søndagslov indføres?

Tre

Daniels sidste syn, som er synet ved floden Hiddekel, er opdelt i tre kapitler, som hver svarer til kendetegnene ved de tre engle i Åbenbaringen 14. De tre kapitler repræsenterer den første, anden og tredje engel, men de repræsenterer også Daniels sidste budskab. Hans første budskab i kapitel 1 repræsenterer ligeledes de tre engle i Åbenbaringen 14, og derved sættes Alfas og Omegas signatur på kapitel 1 og på synet ved floden Hiddekel.

Daniels sidste syn er sat ind i rammen af det hebraiske ord „sandhed“, som består af det hebraiske alfabets første, trettende og sidste, toogtyvende bogstav. Kapitel ti identificerer Daniel som en studerende af profetien, der på den toogtyvende dag bliver forvandlet fra en laodikeer til en filadelfier. Daniel sættes derpå i stand til at forstå den ikke længere forseglede kundskabsforøgelse, som fremstilles i kapitel tolv. Synets første og sidste kapitel identificerer Daniel som et symbol på de et hundrede og fireogfyrré tusinde, som er ægte studerende af profetien.

„Hvor stor menneskets intellektuelle fremgang end måtte være, må han ikke et øjeblik tænke, at der ikke er behov for en grundig og vedvarende granskning af Skrifterne for at opnå større lys. Som et folk er vi kaldet, hver især, til at være studerende i profetierne.“ Testimonies, bind 5, 708.

Kapitel et identificerer de samme sandheder som Hiddekel-flodens syn, og Hiddekel-flodens syns første kapitel identificerer den samme sandhed som dets tredje og sidste kapitel. Daniels Bog bærer Alfa og Omegas signatur, for kapitel et identificerer den tretrins prøveproces i det evige evangelium, og det gør kapitel tolv også. Dernæst er inden for de tre kapitler, som udgør Daniels sidste syn, det første kapitel alfa, og det tredje kapitel er omega. Dette stemmer overens med Daniels første prøve om, hvilken føde han skulle spise, og hans tredje og sidste prøve, da han blev bedømt af Nebukadnezar efter tre år. Daniel 1's alfa-prøve gjaldt metoden for bibelstudium, sådan som den var repræsenteret ved at spise enten den babyloniske kost eller den vegetariske kost.

Daniels troskab mod metodologien om „linje på linje“ gjorde, at han blev fundet således, at „i alle sager om visdom og forstand, som kongen spurgte dem om, fandt han dem ti gange bedre end alle de magikere og stjernetydere, som fandtes i hele hans rige.“ I omega-kapitel tolv er det de vise, der forstår alle visdommens forhold, som forøges, når det profetiske Ord bliver forseglede op. Kapitel tolv er omega til kapitel ét, og det er også omega til kapitel ti, alfaen i Hiddekel-synet. I dette alfa-kapitel ti falder Daniel til ro i den åndelige erfaring, i overensstemmelse med at de vise falder til ro i den intellektuelle erfaring i kapitel tolv. Kapitel ét understreger, at det er metodologien for bibelstudium, som gør det muligt for den studerende i profeti at falde til ro i sandheden både åndeligt og intellektuelt for at blive beseglet.

Som repræsentanter for de ægte studerende af profetien i de sidste dage er Daniel og de tre værdige de vise, som ikke blot forstår den kundskabsforøgelse, der bliver åbnet ved endens tid i 1989, men de forstår også kundskabsforøgelsen ved 9/11. Til sidst forstår de den åbnede kundskabsforøgelse den 31. december 2023.

I deres søgen efter Guds profetiske lys forvandles de fra den laodikeiske syvendedagsadventistiske bevægelse af de hundrede og fireogfyrre tusinde til den filadelfiske bevægelse af de hundrede og fireogfyrre tusinde. Når denne forandring indtræffer, bliver de adskilt fra dem, som flygtede fra skueglassets syn.

Budskab om menneskeligt oprør

Kapitel ti og tolv omhandler de hundrede og fireogfyrre tusinde, for de er det første og tredje trin i sandhedens rammeværk. Når de én gang er blevet bemyndiget ved den indre erfaring af spejlsynet i kapitel ti, tillige med at de er blevet oplyst ved den uforseglede forståelse af Daniel tolv, skal de forkynde budskabet om menneskelig genstridighed. Budskabet om menneskelig genstridighed er repræsenteret ved Daniels og Johannes' Åbenbarings bøger, og budskabet om genstridighed er indsat i den profetiske ramme af de riger i Bibelens profeti, som fremstilles i Daniel. Den profetiske symbolik i vidnesbyrdet om menneskelig genstridighed i Daniels Bog er fuldt ud fremstillet i kapitel elleve. Kapitel elleve er en historie, der begynder ved Babylons afslutning og medernes og persernes begyndelse. Det begynder derfor med Babylons dødelige sår, som er et

forbillede på pavedømmets dødelige sår i 1798. Når pavedømmets dødelige sår læges ved den snart kommende søndagslov, bliver hun hovedet for den trefoldige union af dragen, dyret og den falske profet. Hun er da kvinden, som rider på dyret i Johannes' Åbenbaring sytten, og på den kvindes pande står skrevet Babylon den Store. Ved den snart kommende søndagslov læges både Babylons og pavedømmets dødelige sår.

Det menneskelige oprør, som fremstilles fra Babylons tid og frem til verdens ende, er rammen om Daniels Bog, og kapitel elleve er det ydre profetiske budskab, der skildrer dette oprør i de sidste dage. Dette vidnesbyrd om oprør, som findes i kapitel elleve, stemmer overens med og findes inden for kapitlets sidste seks vers. De sidste seks vers er budskabet om menneskeligt oprør, og disse sidste seks vers er fremstillet med og inden for den skjulte historie i vers fyrre. Derved reduceres Daniels Bog til ét kapitel, som igen reduceres til seks vers i netop dette kapitel, hvilket atter reduceres til den skjulte historie i den sidste halvdel af ét vers.

Kapitel elleve repræsenterer det trettende bogstav, som forudgås af det første og efterfølges af det sidste bogstav i det hebraiske alfabet, og det første og det sidste er altid de samme. Det første kapitel identificerer de vise som adskilt fra de dårlige ved skueglas-synet, og det sidste kapitel identificerer de vise som adskilt fra de dårlige ved afsegningen. Inspirationen oplyser os om, at de hundrede og fireogfyrre tusindes besegling er en »fast forankring i sandheden, både intellektuelt og åndeligt«. Kapitel ti identificerer de hundrede og fireogfyrre tusindes besegling åndeligt, og kapitel tolv viser den intellektuelt. Kapitel ti identificerer tre berøringer og tre samspil med himmelske væsener. Kapitel tolv identificerer en tretrins renselse af de vise, som fuldbyrdes ved forøgelsen af den intellektuelle profetiske sandhed som »renset, gjort hvide og prøvet«. Ligesom kapitel ti har to symboler på tre, med de tre berøringer og tre himmelske møder, har kapitel tolv den tretrins prøvelsesproces såvel som tre tidsprofetier.

Kapitel ti's tre himmelske møder bærer sandhedens signatur, for det første og det sidste himmelske væsen, der interagerede med Daniel, var englen Gabriel, og det midterste væsen var Mikael. Tre engle, men Kristus var englen i det andet trin. De tre berøringer repræsenterer en gradvis tredelt bemyndigelse af Daniel. I afsnittet identificerer Daniel tre gange skueglas-synet, og ved at gøre dette placerer han de tre skueglas-syner inden for syv henvisninger til mareh-synet i kapitel ti. To gange oversættes det hebraiske ord mareh som "fremtræden", og to gange som "syn", og tre andre gange oversættes det som "syn". De "tre andre gange" er ikke mareh; de er den feminine form af mareh, nemlig marah. Kapitel ti har tre berøringer af gradvis bemyndigelse, tre himmelske møder, som bærer sandhedens signatur, og tre skueglas-syner, som er en del af syv henvisninger til Kristi fremtræden.

Fremtræden

De to gange, mareh oversættes med tilsynekomst, svarer til de to gange, det oversættes med syn. Tilsammen identificerer de Kristus som et symbol, der fremtræder som et vejmærke i den profetiske historie. I Åbenbaringen kapitel ti stiger en engel ned og sætter den ene fod på jorden og den anden på havet. Søster White oplyser os om, at englen var „ingen ringere person end Jesus Kristus“. Englen i Åbenbaringen ti er Kristi „tilsynekomst“ i den profetiske historie. Han

fremtræder i vers tretten i Daniel kapitel otte som Palmoni, og fra Åbenbaringen kapitel fem og fremefter fremtræder Han som Løven af Judas stamme. Daniel repræsenterer dem i de sidste dage, som følger Kristi profetiske tilsynecomster, hvorhen Han end måtte gå. Hvis de trofast gør dette, bliver de ledt til spejlsynet, hvor de utro flygter.

Kapitel tolv's tredelte renselse, baseret på forståelsen af den kundskab, som forøges, når en profeti bliver oplåst, ledsages af tre »tidsprofetier«, som repræsenterer tre adskilte opfyldelser for hvert af de tre vers. Vers syvs tusind to hundrede og tres år, vers elleves tusind to hundrede og halvfems år og vers tolv's tusind tre hundrede og fem og tredive år identificerer tre vers, som hver indeholder en tidsprofeti, der blev opfyldt i historien og derefter anerkendt af milleriterne som en historisk bekræftelse på det budskab, de forkyndte. Forudsigelsen i verset, den historiske opfyldelse og milleriternes anvendelse af denne historie vidner om disse tre profetiers opfyldelse i de sidste dage. Men milleriternes anvendelse af tid er ikke længere gyldig, så tidsangivelserne i versene skal anvendes som symboler, ikke som tid. Symbolikken fastslås i versene ved at anvende verset, versets opfyldelse i historien og milleriternes fremstilling af budskabet.

Kapitel elleves kronologi over menneskelig oprør er vævet sammen af alliancer, traktater og pagter. De menneskelige pagter, som er repræsenteret i kapitel elleves historie, kontrasteres med den guddommelige pagt.

"I de sidste dage af denne jords historie skal Guds pagt med sit budholdende folk fornyes."
Review and Herald, 26. februar 1914.

Rom grundlægger hele synet, og når det pavelige Rom første gang omtales i kapitel elleve, identificeres hun som „dem, der forlader den hellige pagt“. Den indre linje i Daniel elleve, som også er den indre linje inden for den skjulte historie i vers fyrre, repræsenterer dem, som i de sidste dage indgår pagt med Gud, og den ydre linje identificerer dem, som forlader netop denne pagt. For at anskueliggøre den klasse, som ikke vil drage nytte af kundskabens forøgelse i de sidste dage, er deres ydre historie vævet ind på den profetiske tråd af brudte menneskelige traktater.

Indvævet i de hundrede og fireogfyrre tusindes indre linje findes flere symboler og illustrationer af Guds pagtsforhold til sit sidste dages restfolk. Symbolet i tallet „elleve“ er en af disse sandheder, og det forhold, at det ellefte vers i kapitel elleve identificerer de sidste dages ydre og indre syn, understreges ved, at Esajas i kapitel elleve, vers elleve, identificerer hensigten med og arbejdet for Guds sidste dages pagtfolk.

Og det skal ske på hin Dag, at Herren atter, anden Gang, skal løfte sin Hånd for at hjemføre resten af sit Folk, dem som er blevet tilbage, fra Assyrien og fra Ægypten og fra Patros og fra Kusch og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra havets øer. Esajas 11:11.

Spredningen

I de sidste dage vil Guds restfolk være blevet spredt to gange og have behov for at blive samlet. Vers syv i Daniel 12 identificerer en spredning af Guds folk i de sidste dage og fremstiller således de tusind to hundrede og tres dage som et symbol på en spredning.

Og jeg hørte manden, som var klædt i linned, og som stod over flodens vande, idet han løftede sin højre hånd og sin venstre hånd mod himlen og svor ved ham, som lever til evig tid, at det skal vare en tid, tider og en halv tid; og når han har fuldendt at knuse det hellige folks magt, skal alle disse ting være fuldbyrdet. Daniel 12:7.

De to vidner blev spredt i Åbenbaringen kapitel elleve, efter at de havde aflagt deres vidnesbyrd.

Og når de har fuldendt deres vidnesbyrd, skal dyret, som stiger op af afgrunden, føre krig imod dem og overvinde dem og dræbe dem. Og deres døde legemer skal ligge på gaden i den store stad, som i åndelig forstand kaldes Sodoma og Egypten, hvor også vor Herre blev korsfæstet. Og mennesker af folk og stammer og tungemål og folkeslag skal se deres døde legemer i tre dage og en halv og ikke tillade, at deres døde legemer lægges i grave. Og de, som bor på jorden, skal glæde sig over dem og fryde sig og sende gaver til hinanden; fordi disse to profeter plagede dem, som boede på jorden. Åbenbaringen 11:7–10.

I det næste vers, vers elleve, opstår de to vidner fra deres død på gaden i Sodoma og Egypten. Den samme død fremstilles af Ezekiel som en dal med spredte, døde, tørre ben. De to vidner repræsenterer de republikanske og protestantiske horn, som blev dræbt i 2020. Det protestantiske horn døde ved sin falske forudsigelse om 18. juli 2020, og det republikanske horn døde ved det stjålne valg i 2020. Esajas angiver, at når vidnerne opstår, hvilket han identificerer som det at blive samlet anden gang, bliver disse vidner til det banner, som samler arbejderne fra den ellefte time.

Og på den dag skal der være en rod af Isaj, som skal stå som et banner for folkene; til ham skal hedningerne søge, og hans hvilested skal være herligt. Og det skal ske på den dag, at Herren for anden gang skal række sin hånd ud for at genvinde resten af sit folk, som er tilbage, fra Assyrien og fra Egypten og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra havets øer. Og han skal rejse et banner for nationerne og samle Israels fordrevne og føre Judas adspredte sammen fra jordens fire hjørner. Esajas 11:10–12.

Når Herren sætter sin hånd til anden gang for at samle, samler han „Israels fordrevne“. „Israels fordrevne“ bliver banneret for hedningerne, og af denne grund må de først kastes ud, før de samles. De blev kastet ud i Ezekiels dal med de døde ben, og efter at være blevet slået ihjel lå de på gaden, hvor også vor Herre blev korsfæstet, mens den anden klasse frydede sig.

Hør Herrens ord, I som skælver for hans ord; jeres brødre, som hadede jer, som udstødte jer for mit navns skyld, sagde: Lad Herren blive herliggjort; men han skal komme til syne til jeres glæde, og de skal blive til skamme. Esajas 66:5.

De, som bæver for Guds ord, bliver stødt ud af deres brødre, som hadede dem. Jeremias viser, hvad der sker med de brødre, som hadede banneret.

Derfor siger Herren således: Se, jeg vil bringe ulykke over dem, som de ikke skal være i stand til at undslippe; og skønt de råber til mig, vil jeg ikke høre dem. Jeremias 11,11.

Sammenhængen i vers elleve er Guds pagt, og alle profeterne omtaler de sidste dage, så den pagt, der her er tale om, er fornyelsen af pagten med de hundrede og fireogfyrre tusind.

Det ord, som kom til Jeremias fra Herren, og som lød således: Hør denne pagts ord, og tal til Judas mænd og til Jerusalems indbyggere; og sig til dem: Så siger Herren, Israels Gud: Forbandet være den mand, som ikke adlyder denne pagts ord, som jeg bød jeres fædre den dag, da jeg førte dem ud af Ægyptens land, ud af jernovnen, idet jeg sagde: Adlyd min røst, og gør efter alt det, jeg byder jer; så skal I være mit folk, og jeg vil være jeres Gud, for at jeg kan stadfæste den ed, som jeg har svoret jeres fædre, at give dem et land, der flyder med mælk og honning, som det er den dag i dag. Da svarede jeg og sagde: Amen, Herre!

Da sagde Herren til mig: Udråb alle disse ord i Judas byer og på Jerusalems gader og sig: Hør denne pagts ord, og gør efter dem. For jeg formanede alvorligt jeres fædre fra den dag, da jeg førte dem op fra Ægyptens land, og indtil denne dag, idet jeg tidligt var oppe og formanede dem og sagde: Adlyd min røst. Men de adlød ikke og bøjede ikke deres øre, men vandrede hver efter sit onde hjertes forestillinger; derfor vil jeg bringe over dem alle denne pagts ord, som jeg bød dem at gøre; men de gjorde dem ikke.

Og Herren sagde til mig: En sammensværgelse er fundet blandt Judas mænd og blandt Jerusalems indbyggere. De er vendt tilbage til deres forfædres misgerninger, som nægtede at høre mine ord; og de fulgte andre guder for at dyrke dem; Israels hus og Judas hus har brudt min pagt, som jeg sluttede med deres fædre. Derfor siger Herren således: Se, jeg vil bringe ulykke over dem, som de ikke skal kunne undfly; og om de end råber til mig, vil jeg ikke høre på dem. Jeremias 11:1–11.

Emnet om dommen over det laodikeiske syvendedagsadventismen, som Jeremias identificerer, gentages af Ezekiel i kapitel elleve, vers elleve.

Denne by skal ikke være jeres gryde, og I skal ikke være kødet deri; men jeg vil dømme jer ved Israels grænse. Ezekiel 11,11.

Inspirationen identificerer direkte beseglingen i Ezekiels niende kapitel som den selvsamme besegling af de hundrede og fireogfyrre tusind i Åbenbaringen syv. Vers elleve i kapitel elleve er ganske enkelt fortsættelsen af Ezekiels løbende beretning om dommen over Syvendedags Adventistkirken, som Søster White identificerer som Jerusalem i Ezekiels niende kapitel. De, som ikke modtog seglet, dømmes og tilintetgøres i synet i kapitel ni til elleve.

Synet om 9/11 i Ezekiel identificerer de utro som dem, der føres uden for Jerusalem for at blive dømt, og identificerer således den endelige adskillelse af dem, der bekender sig til at være den sidste menighed, sådan som den er fremstillet i Johannes' Åbenbaring. Symbolet "elleve, elleve" er et symbol på den pagt, som de hundrede og fireogfyrre tusinde indgår med Gud. Når tallene lægges sammen, repræsenterer de toogtyve, hvilket er en tiendedel af to hundrede og tyve, et af symbolerne på foreningen af guddommelighed med menneskelighed.

To hundrede og tyve år mellem 677 og 457 f.Kr. forbinder Daniels profeti om to tusind tre hundrede dage med Moses' tidsprofeti om syv tider. Meget ved de to hundrede og tyve år kan identificeres som et symbol på forsoningens værk, hvilket begyndte, da disse to profetier nåede sammen i 1844. Meget kan fremholdes om, hvad der symbolsk repræsenteres ved tallet toogtyve som en tiendedel af to hundrede og tyve, således som det også er tilfældet med tallet elleve. Hvad

jeg her ønsker at påvise, er forholdet mellem elleve og toogtyve.

Vi vil fortsætte disse tanker i den næste artikel.